

12. När jag såg sedan på hemmet i kanten, Det
 11. Örona lind gik ut att beståda, För att
 10. Sagen är det som mig merra kanner, D
 9. Sagen är det som mig merra kanner, D
 8. Sagen är det som mig merra kanner, D
 7. Sagen är det som mig merra kanner, D
 6. Sagen är det som mig merra kanner, D
 5. Sagen är det som mig merra kanner, D
 4. Sagen är det som mig merra kanner, D
 3. Sagen är det som mig merra kanner, D
 2. Sagen är det som mig merra kanner, D
 1. Sagen är det som mig merra kanner, D

12. När jag såg sedan på hemmet i kanten, Det
 11. Örona lind gik ut att beståda, För att
 10. Sagen är det som mig merra kanner, D
 9. Sagen är det som mig merra kanner, D
 8. Sagen är det som mig merra kanner, D
 7. Sagen är det som mig merra kanner, D
 6. Sagen är det som mig merra kanner, D
 5. Sagen är det som mig merra kanner, D
 4. Sagen är det som mig merra kanner, D
 3. Sagen är det som mig merra kanner, D
 2. Sagen är det som mig merra kanner, D
 1. Sagen är det som mig merra kanner, D

Den första:

12. När jag såg sedan på hemmet i kanten, Det
 11. Örona lind gik ut att beståda, För att
 10. Sagen är det som mig merra kanner, D
 9. Sagen är det som mig merra kanner, D
 8. Sagen är det som mig merra kanner, D
 7. Sagen är det som mig merra kanner, D
 6. Sagen är det som mig merra kanner, D
 5. Sagen är det som mig merra kanner, D
 4. Sagen är det som mig merra kanner, D
 3. Sagen är det som mig merra kanner, D
 2. Sagen är det som mig merra kanner, D
 1. Sagen är det som mig merra kanner, D

2. Gick han vid bäcken den klara, Tätt intvid
 liljornas bädd; Bersten för honom tids vara
 Blett utaf kärleken kladd.
 3. Han såg en morgon vid strömmen Rågon
 som låg der och bad, Skön som engel i drömmen,
 Som sjelfwa glädjen så glad.
 4. Thst som en wandrande stjerna, Skön
 som en Gud i sin dröm, From som en ostuldens
 tärna, Som sjelfwa lifwet så öm.
 5. Fingal gick ned till den sköna Fattar för-
 troligt des hand, Tog henne upp i det gröna,
 Tätt wid den swalkande ström.
 6. "Därför Flicka," han sade, "D! hwem
 har fört dig till mig — Fört dig till Fingal den
 glade, Som aldrig skall skiljas från dig."
 7. Rydligt hon svarar de orden: "Fingal!
 gå långt ifrån mig, Dp jag är ingen Herdinna,
 Fingal du kan ej få mig."
 8. Han drog henne ned i det gröna Att njuta
 den älskades tröst; Tätt wid den älskade sköna
 Hörde han foglarnas röst.
 9. Kinder mot kinder de brunno, Fingal gaf
 Flickan en kyss; Bredgad hon hastigt sig wände
 Och ensam han stod der som nyss.
 10. Tretten år ensam han bodde Eugn i sin
 sorgfria siäl; I sin förtjusning han sade: "Him-
 len vill Fingal så wäl."
 11. Rydligt han drar af sitt galler — Ein
 bäge och modigt den för, Spänner den — Stuter
 — och faller; Blickar mot himlen och dör.

Kostar 1 skill. b:ko.

12. När jag såg sedan på hemmet i kanten, Det
 11. Örona lind gik ut att beståda, För att
 10. Sagen är det som mig merra kanner, D
 9. Sagen är det som mig merra kanner, D
 8. Sagen är det som mig merra kanner, D
 7. Sagen är det som mig merra kanner, D
 6. Sagen är det som mig merra kanner, D
 5. Sagen är det som mig merra kanner, D
 4. Sagen är det som mig merra kanner, D
 3. Sagen är det som mig merra kanner, D
 2. Sagen är det som mig merra kanner, D
 1. Sagen är det som mig merra kanner, D

Den första:

Den första:

GS 1858

Emenne nya och utmärkt wackra Krigs-

W i s o r.

Den första:

En Soldat-Wisa af J. L. A., med musik af Herr Direktör
 Bergqvist, har under inrederande års möte å Rågård-
 ången wid Wennerberg klifvit inöfward på lediga
 stunder och sjunges af jämwal Besäl som soldater,
 hwilken börjas sålunda:

Den skönaste lott, som här finns på wår jord, x.

Den andra:

Den Finska Korporalen.

(3 Eldskedet "Ur Diktets Strid").

Hvem känner icke Korporalen, x.

Hwarjente följer Hyra alldeles nymodiga Kärleks-

W i s o r.

Den första:

Den öfwergifne älskaren.

Om min ungdom det rogar mig att sjunga, x.

Den andra:

Kärlekens snaror.

Rej, jag vill ej bli kär, x.

Den tredje:

Måndan reser Lottas mamma, x.

Den fjerde:

Herden Fingal.

Ensam i sluggrika dalen, x.

Alla tre har under behagliga melodier, som Läraren erhåller
 serfildt af dem som fringhär wiserne.

Skara, trykt hos E. J. Hertzell, 1851.

Den fjärde:
Insam i fuggrika dalen, Gatt wit en fvalkan-
de fram, 'Svobde bestrad istan gvalen, Singal en
berde på om.

5. "Den som ej sparar sitt gewär, Den kallar
jag pultron. Spill blod, kamrat, det heder är,
Spill ej ammunition! Och kom ihåg mitt sista
bud, Det skall sig wisa lätt, Att du wet hut och
fruktat Gud, Om du kan skjuta rätt."
6. Så tyder han sin text med fog Och hatten
uppå sned, Den gamle Gåsen, wet man nog, Att
ej att gäckas med: Ty grov han är att se uppå
Långt mer än generaln, Och därför kallas han också
Den stolta korporaln.

Den tredje:

Måndan reste Lottas mamma, Att bli borta åtta
dar, Då jag träffa i detsamma Flickan som hon
lemnad har. Jag helt enkelt mig förklara: Här
jag lof att halpa på? "Å ja men, mig Lotta
swara, Kom! ja kom i morgon då.

Den andra:
Hvem känner icke korporaln Bid Malmens kom-
pagni: I längd en man på fjerde aln Red ståt-
ligt frigsman'spli? Han känns på gången lätt igen:
Sin hatt han bär på sned, Och Gäck den gamle
kallas, men Att ej att gäckas med.
2. Han sina gössar blickar an, Och straxt de
stå som ljus; Framåt! han ropar: hvarje man
Marscherar utan krus; Tre reglor han dem ger
till slut, Helt kort, så är hans sätt, Att frukta
Gud och weta hut Och siff att skjuta rätt.
3. "Om sjelf, kamrat, du aldrig swel, Ei
swiker Herran dig; Att kämpa är en lustig lek
I fred lifsom i krig. War karl, stå på dig hela
da'n Och skona ej din hud: Att icke frukta sjelf-
wa fan, Det är att frukta Gud.
4. "Gör hwad du skall, ej hwad du will, Om
ej, skall jag ge grund Och en reson, som känns,
dertill, Håll taktten och håll mund! När lusten
att gå på man får, Att utan knet och prut Dock
stå i ledet, det man står, Det kallas: weta hut.
5. "Den som ej sparar sitt gewär, Den kallar
jag pultron. Spill blod, kamrat, det heder är,
Spill ej ammunition! Och kom ihåg mitt sista
bud, Det skall sig wisa lätt, Att du wet hut och
fruktat Gud, Om du kan skjuta rätt."
6. Så tyder han sin text med fog Och hatten
uppå sned, Den gamle Gåsen, wet man nog, Att
ej att gäckas med: Ty grov han är att se uppå
Långt mer än generaln, Och därför kallas han också
Den stolta korporaln.